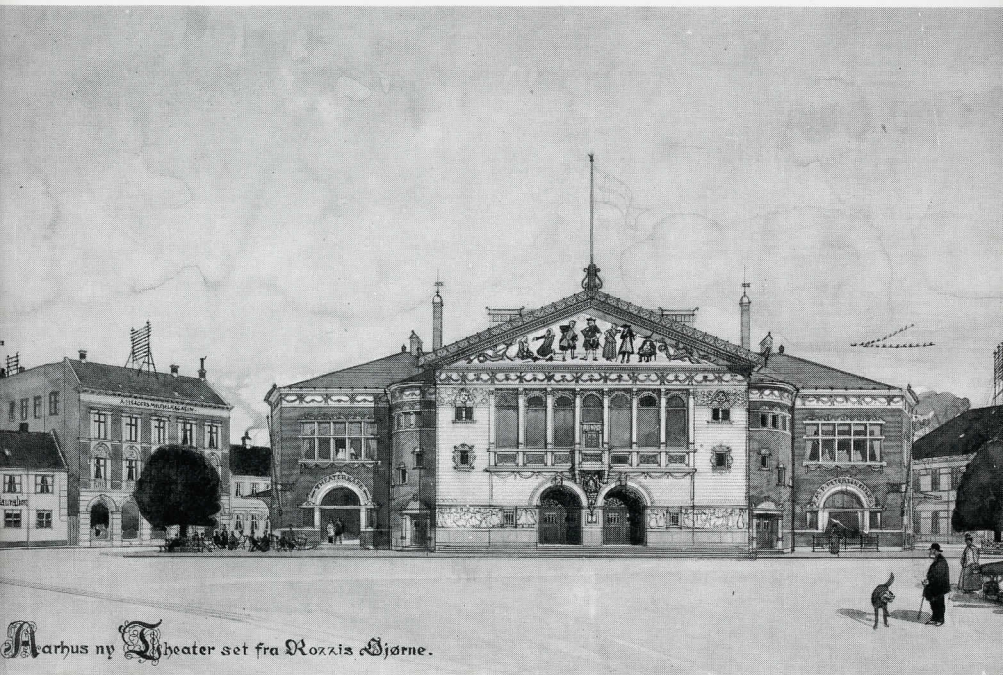

Aarhus ny Theater set fra Røzzis Bjarne.

AARHUS TEATER

AARHUS TEATER

Sæson 1971-72

Teaterchef: Edvin Tiemroth

WILLIAM SHAKESPEARE

WILLIAM SHAKESPEARE:
HELLIGTREKONGERSAFTEN

Premiere den 31 december 1971

Hvorfor søren hedder den Helligtrekongersaften?

Julen og alt dens væsen – langt frem mod Fastelavn – var et stort teater. Det var det i den forstand, Europa over, at omkring den gamle kerne af lykkeligt julebudskab og bag den igen af romerske saturnalier og hos os af hedensk vintersolhvervshalløj, omkring denne forunderlige højtide og særlige mysterium opstod pragtfulde, saftige, alvorlige og afsindigt vilde skikke.

Ordet teater kan man trygt bruge; thi overalt drejede det sig om, at mennesker gik og spillede roller. De klædte sig ud. De maskerede sig. De var alt muligt andet end sig selv. Ude af sig selv. Inde i en verden af fest og skræk.

Helligtrekonger, det svenskerne kalder trettondagsaften og englænderne Twelfth Night, var et af de sene led i de udmattende og enorme festligheder, hvormed man fordrev mørket, fejrede lyset og glæden i en mægtig trodsfornemmelse.

Den aften tændte man de tredelte lys – det sker sikkert endnu i nogle familier her i landet. I England lavedes en særlig kage, en »tolvtedags-kage« med indbagte lykkeskillinger. Der var fest endnu på tolvte- og trettedagen. Men hovedsagen var, på Shakespeares tid her i Danmark, et stort rollespil som i så mange andre jule- og nytårsfestligheder.

Man spillede en slags højtidesteater, en fremstilling af de tre vise mænd fra Østen, kongerne, som vandrer frem for at finde og tilbede Jesusbarnet.

I den katolske tid var dette et af kirkens skuespil, et mysterium, præster gik efter en stjerne, som blev båret foran dem på en stang, lægmænd sluttede sig til dem, optoget endte i kirken og foran alteret stilledes et af de katolske kirkespils stadige spørgsmål og-så brugt i påskespillene foran graven): *Quem quaeritis?* Hvem søger I?

Svaret var, at de søgte den nyfødte konge, og så droges et forhæng til side for krybben, alle knælede og ofrede deres gaver. Stort og frydefuldt teater!

I tiden efter reformationen blev det de fattige latinskoledisciple, der spillede dette forunderlige rollespil. Så fik de også gevinsten.

Fortsættes side 6

Fra en prøve på »Helligtrekongersaften«.

Karen Wegener (*Maria* , Ove Raskmark (*Andreas Blegnæb* og
Aksel Erhardtsen (*Tobias Hikke*

Fortsat fra side 3

De tiggede her som så ofte, helt professionelt. De »gik med stjernen« fra hus til hus, byen rundt, langt ud på landet, hele aftenen og dagen, de havde hvide skjorter på og stjernen blev kunsthåndværk, en af kongerne var sværtet sort i ansigtet, han skulle jo være neger. Nu havde de også med sig en mand med en pengepose til gaverne (ham kaldte de pudsigt nok for en Judas, og de havde, noget ulogisk men meget festligt og underholdende, en Maria og en let komisk Josef, og så kunne der være en kong Herodes, en Simeon, en nar og en præst – altsammen fest og teater.

Der var sange, vekselsange, kanon'er – og så var der naturligvis også efterhånden ballade, skæmt, grovheder og frækheder, slagsmål, så det hele endte med, at myndighederne råbte: Må vi så få ro!

På denne folkelige baggrund kan det være ganske nyttigt at se Shakespeares komedie. Titlen kan da vel endnu forvirre en og anden, der som mange englændere oplever den som et udpræget sommerspil. Men der er mere bag den, selvom det nu nok kan være rimeligt at tænke på det folkeligt-religiøse, det teaterprægede, rollelegen, optøjerne, forklædningerne, tiggeriet og så den lysende stjerne, når man vil forstå den.

Der er endnu to slags baggrund at gøre sig klart. Først den tradition, Shakespeare arbejdede ud fra. Der var teater, masser af teater i engelsk middelalder. Festligt, kirkeligt, halvprofessionelt, teater med grove løjer, bjørnetrækkere, akrobater, visesangere, jonglører, (herhjemme også: Man kaldte dem for »spillere«, et ord, der nu og da ses dukke op på ny i professionel omtale af teater), der var teater på herregårdene, i byens gilder, på universiteterne, på juristkollegierne i London og ved hoffet.

Omkring højtidene tog man rigtig fat med at sætte både kvantiteten og kvaliteten af teaterspilleriet i vejret.

Der var både fin religiøs og amoursøs og meget grovkornet teaterleg, og spillerne søgte social støtte hos rige adelsmænd, der beskyttede de enkelte trupper. London blev komplet overrendt af spillere, det blev til ballade, oprørsforannelser, forbud, surhed. Den gnavne borgmester i London ville simpelthen ikke have alt det spektakel, der hindrede brave borgere i at få deres nattesøvn. *Ordnung muss sein*, sagde han. Jamen, dronningen holdt af skuespil og teater. Hvad kom det borgmesteren ved? Han skulle nok

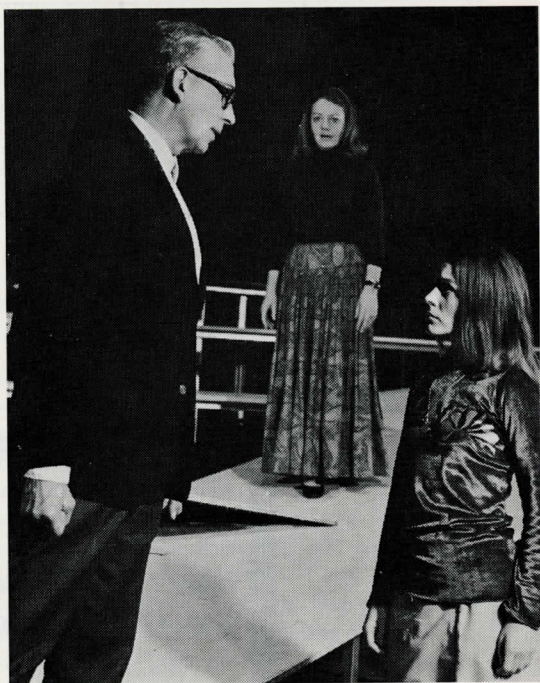
Sådan ser julen også ud! Dette er en julebuk fra Sverige. Manden, der spiller rollen som julebuk formummer sig i et skind og holder det udstoppede hoved frem under skindet. Ved et snoretræk kan han bevæge underkæben på bukkehovedet. Den optræder i Holbergs »Julestuen« – og pæne folk anså den for selve fanden. De var imod alt det »abespil« i julen – og til sidst blev festligheder af denne art forbudt.

selv bestemme i sin by. Men hoffet og folket havde behov for teater. Hvad så? Så byggede man teatre uden for City's grænser.

Derud strømmede så de lærlinge, som mestrene i London ville forbyde at gå i teatret – det foregik nu også i arbejdstiden, ved dagslys, tidligt på eftermiddagen i de store åbne teatre, derfra kom skuespillere til hoffet – og så brød efterhånden *de pæne* i stykker. Fra universiteterne kom lærde unge personer og spillede

Fortsættes side 11

Freddy Koch (*Malvolio* ,
Karen Wegener (*Maria*
og Elsebeth Steentoft
(*Olivia*)

Lars Junggreen (*Sebastian*) og Ulf Stenbjørn (*Antonio*)

Fortsat fra side 7

fine skuespil efter antikke mønstre, men de blev også leverandører til det folkelige teater, som forfattere og som spillere.

Shakespeare og hans samtidige løftede dette ind i digtningens verden. Men for dem alle lå bagom det legeri i alvor og fest, som et folk var vant til.

Helligtrekongersaften? Det var folk, der bar stjerne, det var lys, det var fest i gaden, det var også streng fordømmelse af festen. Teater? Det var det samme i en form, som havde bevaret folkelighed og dog havde kraft til at nå de fine og høje. Og dermed kommer vi til en tredje baggrund for aftenens spil.

En uhyre lærd og genial amerikansk forsker hedder dr. Leslie Hotson. Han har i en bog, der på fortryllende måde forener videnskabelig grundighed og detektivisk evne til at opsnuse dokumenter med stor og livlig fantasi, fortalt om premieren på Helligtrekongersaften. »The First Night of Twelfth Night«, 1954

Heri søger han at bevise, at komedien er en slags revy, blevet til inden for 10 dage på bestilling fra hoffet, opført 1601 på selve Helligtrekongersaften ved hoffet i Westminster og til ære for en tilrejsende italiensk hertug, der endda hed – *Orsino*! Der er masser af detaljer, som taler for denne hypotese, men måske er nogen skepsis tilrådelig. Hotson mener også ved hjælp af et brev hjem fra selve Orsino! at kunne bevise, at der blev spillet på en slags kvadratscene. Endvidere peger han på en mængde revy-agtige indslag i teksten, samtidshentydninger osv.

Sådan en idé giver anledning til debat mellem videnskabsmænd. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Hotson har ret, men beviset er ikke endelig ført. Jeg synes egentlig ikke, at en hovedindvending, nemlig at Shakespeare kun havde de 10 dage til at skrive og få opført komedien, er særlig vægtig. Den slags gjorde man på hin tid. Og komedie blev der spillet den dag ved hoffet – af Shakespeares trup, »Lordkammerherrens mænd«.

Men som en tredje baggrund til forståelse af det, vi forhåbentlig skal fryde os over i aften i Aarhus Teater, tæller hoffet ihvertfald med.

Dets manerer, dets romantik, dets traditionelle spænding mellem ynde og grovhed, mellem disciplin og oprørslyster, den elisabethanske hofånd, som *spillerne* kendte så storartet, er noget af det, man aner bag vor komedie. Ved hoffet færdedes pagerne,

homofilien blomstrede, drenge spillede piger i vor komedie, og de piger, der spilledes af drenge, spillede igen drenge, som man kunne forelske sig i – jo, hoffets sæder er et tredje element.

Her er ikke gjort forsøg på at skrive teaterhistorie, ej heller på at tolke komedien (hvor kan den skrivende ane, hvad just dette teater ser i den? , men ordene Helligtrekongersaften er søgt forklaret.

Det sker, at moderne mennesker tænker på, hvad det dog er for en titel (men Shakespeare føjede nu også til »Eller Hvad I Vil!«), men vi kender da vor egen Holbergs grove »Julestuen« med dens erotiske vildskab og dens bibelske baggrund?

For et halvt hundred år siden var der vist ikke et hjem i min bekendtskabskreds, hvor der ikke den aften blev holdt hyggefest med rester af juleknaas og megen børneleg.

Næste dag skulle vi i skole.

Men Helligtrekongersaften stod der trearmede lysestager på bordet.

Jens Kruuse

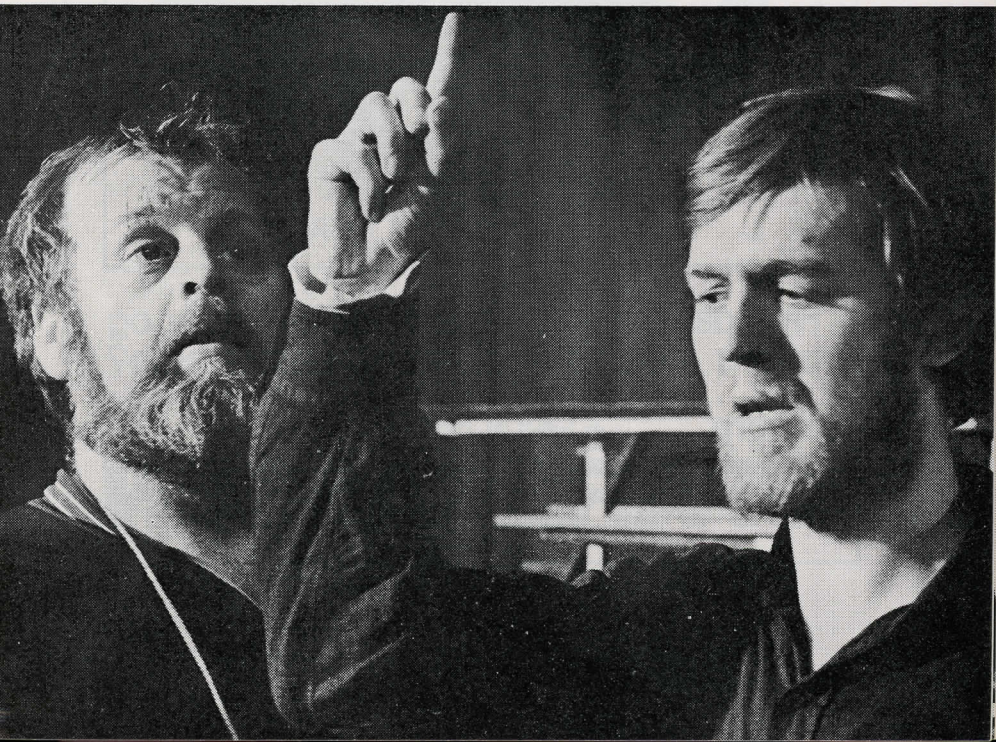
Dette maleri viser en episode for godt 100 år siden i et dansk bondehjem (malet af Christen Dalsgaard). Det er »stjernemænd« på besøg i gården Helligtrekongersaften. Kongen til venstre er den sværtede Balthasar, alle jordens folkeslag var dermed repræsenteret. Det ser ikke særligt vildt ud, men det er også godt 300 år efter Shakespeare, og dog ser man mennesker spille komedie for hinanden til ære for »Tolvteaften«.

Sofie Lunøe (*Viola*) og
Elsebeth Steentoft (*Olivia*)

Aksel Erhardtsen (*Tobias Hikke*) og Ove Raskmark (*Andreas Blegneb*)

5. forestilling i sæsonen 1971-72

WILLIAM SHAKESPEARE

HELLIGTREKONGERSAFTEN

Lystspil

Oversættelse:
ERIK THYGESEN

Dekoration
IVAN MOGENSEN

Musik.
JENS WILHELM PEDERSEN

Isccenesættelse:
ASGER BONFILS

PERSONERNE.

Orsino, hertug af Illyrien
Valentine, } embedsmænd hos Orsino
Curio, }
1 soldat
2. soldat

Viola, en skibbruden pige
Sebastian, hendes tvillingebroder
En kaptajn
Antonio, Sebastians ven

Olivia, grevinde
Maria, hendes selskabsdame
Herr Tobias Hikke, hendes onkel
Herr Andreas Blegnæb,
herr Tobias' protegé
Malvolio, Olivias hushovmester
Fabian, i Olivias tjeneste
Feste, nar, i Olivias tjeneste
En præst
En tjener hos Olivia

Herrer hos Orsino, sømænd, tjenere og damer
hos Olivia.

En pause

Svend Dam
Jørgen Fønss
Gunnar Brandt
Bendt Hildebrandt
Peter Bork

Sofie Lunøe
Lars Junggreen
Børge Hilbert
Ulf Stenbjørn

Elsebeth Steentoft
Karen Wegener
Aksel Erhardtson

Ove Raskmark
Freddy Koch
Erling Dalsborg
Ole Wegener
Paul Smyrner
Flemming Sørensen

Musikere: Bjørn Veierskov (orgel), Lise Errboe (trommer), Hans Jacob Sahlertz (guitar), Mogens Friis (fløjte), Jørgen Person (bas).

Fægtescener: Per Møller Nielsen.

Spilletid ca. 2½ time

Folkets Shakespeare

Helligtrekongersaften er ikke min første teateroversættelse. Det er ikke engang min første teateroversættelse af eventyret om Sebastian og Viola. Gladsaxe Teater opførte i 1969 en rockudgave med titlen *Your Own Thing*, hvor Orsino hed Orson og var manager for en beatgruppe, hvor de to lige-langhårede Sebastian og Viola spillede med, hvorefter diskoteksværtinden Olivia osv. Men det er i hvert fald den sværeste teateropgave jeg har ladet mig pudse på.

Min ambition i forbindelse med de tekster jeg tidligere har fordansket har været noget rent håndværksmæssigt noget med at lave replikker der fungerer i munden på danske skuespillere og som umiddelbart kan forstås af et dansk publikum. Ordet kunst er aldrig faldet mig ind i forbindelse med disse oversættelser. Jeg har så vidt muligt søgt at trænge mig selv og mit eget forhold til sprog og teater og hvad der ellers findes af kunstneriske udtryksmåder og -midler og -metoder i baggrunden.

Men ægte Shakespeare. Det er en anden sag. Der kan du ikke køre på håndværkerfriejul længere. Der ryger du lige ind i en lang tradition med sammenligninger og diskussioner i de lærdes journaler og fanden og hans pumpestok. Hvad var det nu, Lembrecke sagde her? Eller hvad ville han have sagt – lige netop denne sag har han vistnok ikke gjort så meget ud af. Og hvad sagde Østerberg og alle de andre? Og hvad var det ikke Rubow sagde om Jensen? Og hvad ville Shakespeare-selskabets overvaghund ikke skrive i sin halvårslige oversigt over Shakespeare-tilstandene i den berlingske morgenavis.

Jeg valgte at se bort fra filologerne og litteraturhistorikerne og traditionerne og vagthundene og den gode tone. Ja, faktisk fandt

jeg ud af at Shakespeare-fimsen var min væsentligste udfordring i forbindelse med denne opgave. At jeg måtte søge at befri Shakespeare fra filologernes fængsel, hvis det da overhovedet skulle have nogen mening for mig at oversætte ham.

Jeg besluttede med andre ord at falde tilbage på den håndværkeretik som havde dannet grundlag for mine tidligere teateroversættelser og som vel egentlig måtte have været den direkte årsag til at Edvin Tiemroth havde fået den i sandhed absurde idé at bestille en Shakespeare-oversættelse hos et menneske der aldrig offentlig har manifesteret nogen form for interesse for teater der ligger for post-absurdismen. Jeg besluttede at forsøge at lave en oversættelse som var publikums og skuespillernes.

Hvad betyder det rent praktisk? Udgangspunktet er en strøtanke om, at Shakespeare nok ikke har været uforståelig første gang han blev spillet. Folk havde nok forstået hans ordspil og sjofle vittigheder og henvisninger. Den mest trofaste oversættelse må derfor være én, der ikke af misforstået pietetsfølelse holder fast ved de gamle brandere, men omskriver dem og alle de andre godbidder til »parallelvitser«, som helst skulle være nøjagtig lige så skægge, men på et nutidigt publikums og en nutidig skuespillertrops betingelser (på den anden side uden – i den bogstaveligste betydning af ordet – at flippe helt ud). Det er naturligvis ikke noget man gør uden videre. Omvejen hedder – og her kommer filologerne ind i billedet – at skrabbe alt til sig hvad man kan få fingre i af Shakespeare-ordbøger og kommenterede udgaver af spillet. (Mest har jeg fået ud af Eric Partridges »Shakespeare's Bawdy« fra 1947 – han har en måske nok lidt for sjofelistisk fantasi, men den er meget nyttig hvis man skal have den gamle ned fra den romantiske piedestal – og så Østerbergs oversættelse: en fremragende ordbog)

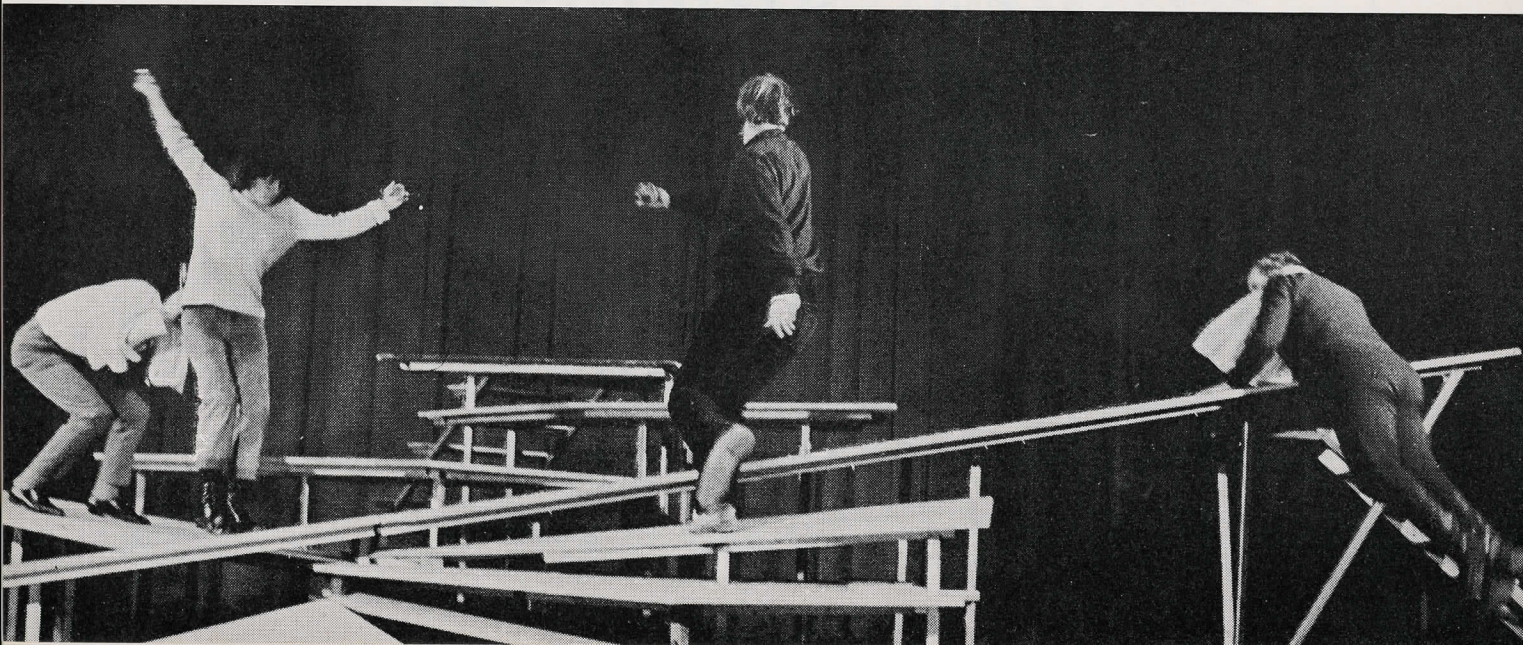
Endvidere: blankverset, den »høje« tale, har sikkert været et rimeligt medium i sin tid hvor det højstemte var ensbetydende

med det klassiske. Blankverset i dag er en urimelig spændetrøje, hvis ikke man bevidst vil føre publikum på vildspor med omvendte ordstillinger og forældede udtryk og få skuespillerne til at snuble i teksten og gøre den så stiv at de ikke engang selv gider høre efter, hvad det er de står og siger. En overgang overvejede jeg at lave nogle individualiserende rytmiske talestrukturer, men opgav det igen, dels af dovenskab, dels af frygt for at spillere og publikum skulle fortabe sig i ordmekanik. Jeg har forestillet mig og dér skal det nok vise sig at jeg er fuldstændig galt på kareten) at overgangen fra høj til lav tale i sin tid har været en forholdsvis glidende affære – mere glidende end i de romantiske oversættelser – og har derfor valgt igen at tilnærme dem hinanden. Den høje tale er let rytmisk og der skal nok være sluppet et enkelt blankvers eller to igennem møllen) men ikke alt for langt væk fra den normale eller »lave« tale.

En dygtig læser vil nok hist og her kunne finde et og andet i oversættelsen som snerper hen i retning af en »tolkning« (nok først og fremmest i udvekslingen af forskellige kønsrollebetragtinger), men jeg må indrømme, at jeg så vidt muligt har søgt at holde mig selv i baggrunden. Trods alt er det jo først og fremmest Shakespeares stykke. Og skal der endelig tolkes vil jeg godt overlade den slags til instruktøren og skuespillerne. Det er dem der skal ud i skyttegravene og skydes på i den direkte konfrontation med publikum. Ikke mig. Jeg sidder varmt og lunt bag min skrivemaskine og har hævet mit honorar

Erik Thygesen

Erling Dalsborg (*Fabian*), Sofie Lunøe (*Viola*), Ove Raskmark
(*Andreas Blegnæb*) og Aksel Erhardtsen (*Tobias Hikke*)

Stikord .

– vi leder selvfølgelig ikke efter logik i *Helligtrekongersaften*, men vi venter at finde en virkelig forbindelse mellem stykkets underfundige og underholdende fabel og den menneskelige erfaring, som det søger at lægge frem. Vi venter at finde en forbindelse, den være nok så forblommet og stiliseret, til den verden, vi færdes i – et destillat af vore egne betragtninger, en udvidelse af vor viden eller medfølelse, en demonstration af, hvordan mænd og kvinder bærer sig ad og hvorfor

– *Helligtrekongersaften* rører ved et menneskeligt grundproblem, eller, hvis det lyder lidt for alvorligt i forbindelse med et så muntert og livligt kunstværk, der skildrer og kommenterer noget fælles menneskeligt, som kan defineres som vor medfødte hang til selvbedrag eller omvendt som vort besvær med at opnå selverkendelse.

– de elskendes forening forsinkes ikke af de sædvanlige forhindringer: forældrenes modstand, pengemangel eller politik, men af deres egne bedrag og selvbedrag. Shakespeare opererer med den romantiske komedies konventioner, forklædning og forveksling, ikke bare for at komplicere handlingen og dermed underholde, men som billede og tegn på den åndelige forvirring, som næsten alle stykkets karakterer lægger for dagen.

Herschel Baker

– Galskab er et forsøg på frihed hos personer der føler sig overvældet af den organiserede kontrols gigantiske kræfter. – Men vent – selv denne galskab drejer sig også i betydelig udstrækning om optræden, om skuespil. Nedenunder fortsætter, og med ikke ringe styrke, en stærk fornemmelse af hvad der er normalt i menneskelivet. Pligter overholdes. Tilknytningsforhold bevares. Der er

arbejde. Folk kommer til deres job. – For et så flygtigt og rastløst dyr, et så nervøst, ejendommeligt dyr, en abe udsat for så mange sygdomme, for angst, kedsomhed, er en sådan disciplin, en sådan kæft-trit-og-retning, en sådan styrke i det regelbundne, en sådan ansvarsfuldhed, en sådan respekt for orden (selv midt i uordenen) også et vældigt mysterium.

De disciplinerede hader de udisciplinerede så stærkt, at de kan myrde.

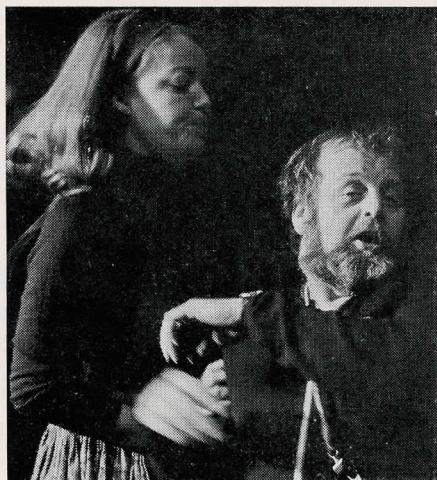
Saul Bellow i »Mr Sammlers planet«

– I festens verden bliver der vendt op og ned på de værdier, der gælder i forretningsverdenen udenfor. Feste får penge for at gøre deres givere til nar, alles ønsker bliver opfyldt på en uventet måde, og festens deltagere ses stige op gennem verdener af uvirkelighed, forkældning og overdådigt selvbedrag. Festen besnærer os til ikke at se ondskaben i den intrige, der skal rydde Malvolio af vejen. Men hvad der måtte være af ondskab er og bliver berettiget. Malvolio er den eneste hjerteløse og den eneste, hjerteløshed kan rettes mod. – Han bliver kun behandlet, som han selv ville behandle den, som han anså for gal. Hans puritanisme bliver hånet af Tobias og Maria med hentydninger til hans bønner, en præst og det en falsk, svaret på en puritaners bøn) bliver sendt til ham, hans fængsel bliver hans helvede.

John Hollander

Hvordan gik det ikke Christoffer von Bremen, der altid lo når hans kone bragte Helligtrekongers-lys ind på bordet. Manden var så frisk som een af os, men ret som han stod og fæstede selen til bukserne, døde han.

Ludvig Holberg i »Julestuen«

Karen Wegener (*Maria*
og Aksel Erhardtson
(*Tobias Hikke*

Sofie Lunøe *Viola* og
Svend Dam *Orsino*

Næste forestilling

Wolfgang Bauer

SÅ BYTTER VI – !

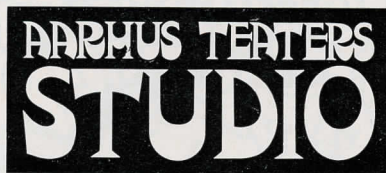
Wolfgang Bauer er en af de mest lovende tysksprogede dramatikere. Med opførelse i februar bringer Aarhus Teater hans nutidsrealistiske *Så bytter vi –!* »Change«) til Skandinaviens premiere i Henning Ipsens oversættelse.

Det er en grum historie med en barsk, nutidig og undertiden humoristisk dialog. Miljøet, som Bauer benytter til at vise noget om nogle af tidens typiske holdninger og anskuelser, er et wiener-bohememiljø: En maler, en kritiker og en kunsthandler planlægger at udnytte en naiv provinsmaler. Han skal slås op som et stort navn – og de skal tjene penge på ham.

Planen sættes i værk, men det går ikke helt som de regner med!

Peter Eszterhás sætter i scene, dekorationen er af Sture Pyk og på rollelisten finder De bl. a. Per Møller Nielsen, Nis Bank-Mikkelsen, Susanne Lundberg, Asger Bonfils, Benny Bjerregaard, Hannah Bjørnhoff, Elsebeth Steentoft og Ulf Stenbjørn.

Næste forestilling på

James Saunders og Tom Stoppard.

S Og S

Det kommer i bølger.

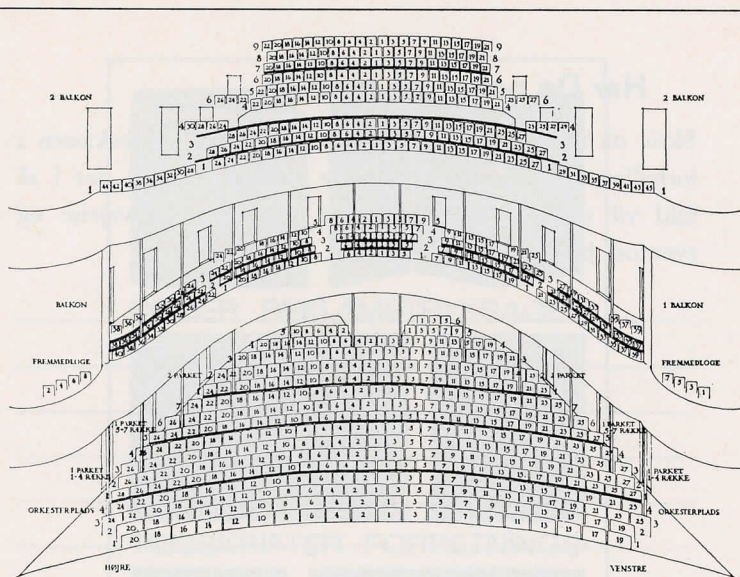
En ganske stor del af den dramatik – især den engelsksprogede – der skrives i dag behandler pædagogens situation. Blandt de tidligste og morsomste af disse stykker er James Saunders lille enakter *Pædagogen*, hvor læreren belærer klassen om menneskenes uovertrufne udviklinger

Farceagtig er også programmets anden del, Tom Stoppards *Det sete afhænger* ., hvor et professionelt dansepar med en skikkelig svigermor, der spiller tuba, beskyldes for røveri og bortførelse. Er det forsvundne hovedvidne en hvidskægget oldning i pyjamas eller en etbenet fodboldspiller i stribet trøje med barberskum i hovedet og bolden under armen eller .?

I dette stykke pandestilles den tykhovede autoritet med fantasien.

Eydun Johannesson iscenesætter og rollerne spilles af ham selv, Tove Wisborg, Bodil Lindorff, Benny Bjerregaard, Ole Wisborg og Klaus Wegener. Lis Vibeke Kristensen og Jørgen Andersen har oversat og Ivan Mogensen er scenograf.

Premiere lige efter nytår

	Ord. pris		Ord. pris
2. balkon, 7.-9. rk.	7,00	1 balkon, 2. rk.	21,00
2. balkon, 4.-6. rk.	10,00	1 balkon, 1. rk.	25,00
2. balkon, 2.-3. rk.	12,00	2. parket, 1.-6. rk.	15,00
2. balkon, 1. rk.	16,00	1 parket, 5.-7. rk.	20,00
1 balkon, fremmedløge	27,00	1 parket, 1.-4. rk.	22,00
1 balkon, 3. rk., siderne	11,00	Orkesterplads, 1.-4. rk.	25,00
1 balkon, 3.-5. rk., midtfor	19,00		

Studioscenen, enhedspris kr. 14,00

BILLETSALG

Store scene: Billetter kan købes og forudbestilles 6 dage frem fra kl. 11-18 i Scalas forhal, telf. (06) 12 26 22. - Efter kl. 18 kun salg til forestillingsdagen i billetkontoret i **teatrets forhal**.

Studioscenen: Billetter kan købes og forudbestilles 6 dage frem fra kl. 15-18 i Scalas forhal, telf. (06) 12 26 26. - Efter kl. 18 kun salg til forestillingsdagen ved billetskranken ved **Vagtmesterindgangen, Skolegade 4**.

Ved telefonbestilling betales et noteringsgebyr på 20 øre pr. billet. Billetpriserne er incl. moms og garderobe. Ved gæstespil og særforestillinger kan billetpriserne forhøjes.

Programmets forside:

Illustration til kgl. bygningsinspektør, arkitekt Hack Kampmanns originalprojekt, 1898.